

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 6Ssk/45/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0724101296
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viola Takáčová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2025:0724101296.1

Uznesenie

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky vo veci žalobcu: V. T., M. XX/XXX, XXX XX W., právne zastúpený: URBÁNI & Partners s.r.o., Skuteckého 17, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 646 181, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, 812 72 Bratislava, IČO: 00 151 866, o preskúmanie zákonnosti personálneho rozkazu žalovaného č. 129 z 25. júna 2014, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti uzneseniu Správneho súdu v Bratislave č. k. 6S/83/2024-92 zo dňa 13. januára 2025, t a k t o

rozhodol:

- I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.
- II. Účastníkom konania nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

- I.
 1. Správny súd v Bratislave (ďalej len „správny súd“) napadnutým uznesením č. k. 6S/83/2024-92 z 13. januára 2025 žalobu žalobcu z 25. augusta 2024, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti personálneho rozkazu žalovaného č. 129 z 25. júna 2014, odmietol podľa § 98 ods. 1 písm. a), d) a g) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) a zároveň rozhodol, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania.
 2. Správny súd v odôvodnení uviedol, že predtým, než správny súd pristúpi k skúmaniu zákonnosti rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy, musí skúmať, či sú na súdny prieskum splnené jeho procesné podmienky (§ 97 SSP). Citoval Najvyšší súd Slovenskej republiky: „S procesným právom je úplne súladné, ak správny súd prioritne skúma prípustnosť správnej žaloby, či vôbec napadnuté rozhodnutie je spôsobilým predmetom súdneho prieskumu, a až následne je úlohou správneho súdu skúmať ďalšie podmienky správneho súdneho konania, napr. či účastník konania pred právoplatnosťou správneho rozhodnutia vyčerpal riadne opravné prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis“ (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 7. augusta 2019, sp. zn. 6Sžfk/35/2018). K týmto podmienkam možno zaradiť aj skúmanie včasnosti podania správnej žaloby, existencie prekážky veci rozhodnutej a spôsobilého predmetu súdneho prieskumu.
 3. Vo vzťahu k skúmaniu včasnosti podanej správnej žaloby správny súd skonštatoval, že z administratívneho spisu zistil, že personálny rozkaz bol žalovanému doručený dňa 26. júna 2014 a rozhodnutie o rozklade bolo žalovanému doručené dňa 19. septembra 2014. Z daného vyplýva, že lehota na podanie správnej žaloby žalobcovi uplynula dňa 19. novembra 2014, a teda žaloba podaná na správnom súde dňa 28. augusta 2024 je podaná po lehote. Zmeškanie lehoty na podanie správnej žaloby pritom nemožno odpustiť (§ 181 ods. 4 SSP). Na tom nič nemení ani skutočnosť, že žalobca nazval personálny rozkaz nulitným správnym aktom. Slovenský právny poriadok zásadne nulitné správne akty nepozná, pričom, ak dôjde k identifikácii dôvodov, ktoré právna teória označuje za vady nulitnosti, tak takéto nulitné rozhodnutie musí byť riadne zrušené v rámci administratívneho konania, t. j. na základe opravných prostriedkov (porovnaj Košičiarová, S. Správne právo hmotné. Všeobecná časť. Plzeň : Aleš Čeněk, 2022, s. 231). V právnej praxi sa teda na nulitné rozhodnutia nahliada ako na rozhodnutia, ktoré sú nezákonné, a ktorých zrušenie (resp. vo všeobecnosti prieskum) je možné len v

režime využitia opravných prostriedkov, čo možno odôvodniť tak princípom zákonnosti, keď podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, ako aj predpokladom zákonnosti rozhodnutí vydaných orgánmi verejnej moci, podľa ktorého platí, že všetky rozhodnutia sa považujú za zákonné, kým nie je preukázaný opak. Tento „opak“ sa preukazuje práve využitím opravných prostriedkov. Na zmeškaní lehoty na podanie správnej žaloby preto nič nemení ani skutočnosť, že žalobca sa v tomto prípade domáha prieskumu personálneho rozkazu (v tomto prípade ako prvostupňového rozhodnutia) tvrdiac, že ide o nulitný správny akt.

4. V tejto súvislosti správny súd zároveň uviedol, že predmetom správneho súdneho prieskumu nie sú prvostupňové rozhodnutia, voči ktorým je prípustný opravný prostriedok v administratívnom konaní (§ 7 písm. a/ SSP), ale len rozhodnutia, ktorými bola vec právoplatne rozhodnutá po vyčerpaní riadneho opravného prostriedku. Žalobca sa svojou žalobou domáhal súdneho prieskumu personálneho rozkazu, ktorý je prvostupňovým rozhodnutím. Právoplatným rozhodnutím vo veci bolo až rozhodnutie ministra vnútra o rozklade č. KM-OLVS-55/2014/OPK zo dňa 10. septembra 2014. Správny súd v danom prípade nepristúpil k odstráneniu nedostatkov žaloby, a to z dôvodu aplikácie princípu procesnej ekonomie (čl. 17 CSP, § 5 ods. 7 SSP), kde vzhľadom na to, že vo veci bola celkom zjavne zmeškaná lehota na podanie správnej žaloby, ako aj prekážku veci rozhodnutej (pozri aj bod 31 odôvodnenia), by bolo nehospodárne a časovo predlžujúce vyzývať žalobcu na opravu správnej žaloby.

5. Správny súd napokon skonštatoval, že personálny rozkaz už v minulosti bol predmetom správneho súdneho prieskumu, pričom žalobcova žaloba bola správnymi súdmi zamietnutá, a to rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6S/223/2014 zo dňa 15. januára 2016, ktorý bol potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžo/23/2016 zo dňa 19. apríla 2017. Predmetom tohto súdneho prieskumu v uvedených súdnych konaniach je personálny rozkaz, ktorý je predmetom prieskumu aj v tomto súdnom konaní, pričom zároveň žalobca aj žalovaný sú totožné subjekty ako v konaniach pred krajským súdom a najvyšším súdom. Správny súd preto konštatuje, že v tomto konaní zároveň vznikla prekážka veci rozhodnutej.

6. Na základe uvedeného správny súd správnu žalobu odmietol, keďže o tej istej veci už bolo správnym súdom právoplatne rozhodnuté (§ 98 ods. 1 písm. a/ SSP), bola podaná oneskorene (§ 98 ods. 1 písm. d/ SSP) a je neprípustná (§ 98 ods. 1 písm. g/ SSP).

II.

7. Žalobca proti uzneseniu správneho súdu podal v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť.

8. Kasačnú sťažnosť žalobca odôvodnil nesprávnym právnym posúdením (prekážka veci rozhodnutej a lehoty na prieskum rozhodnutia) a neposkytnutie ochrany, resp. odmietnutie spravodlivosti vo vzťahu k žalobcovi, čo znamená naplnenie § 440 ods. 1 písm. f) SSP nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, § 440 ods. 1 písm. g) SSP rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, a preto nesprávne odmietol žalobu. Žalobca uviedol, že keďže zákonodarca priznal disciplinárny delikt príslušníkov policajného zboru povahu iných správnych deliktov, ktoré majú podľa čl. 6 Dohovoru charakter trestného obvinenia a podľa čl. 4 ods. 1 Protokolu č. 7 k Dohovoru povahu trestného činu, aplikuje sa princíp ne bis in idem. Ak páchatel naplní jedným konaním skutkové podstaty deliktov rôznej kategórie, môže byť potrestaný len za jeden z nich. A preto, podľa názoru žalobcu, ak je tento spod obžaloby oslobodený preto, že nebolo dokázané, že spáchal predmetný skutok, aplikovaním zásad trestného procesu musí byť zrušené rozhodnutie personálneho rozkazu č. 129, ktoré ho za identické konanie postihlo ukončením služobného pomeru, t. j. trestom personálne najvyšším.

9. Správny súd podľa názoru žalobcu rozhodol nesprávne, pretože považoval doterajší postup správnych orgánov a rozhodnutia ohľadom prieskumu za prekážku svojho ďalšieho prieskumu. Avšak abstrahoval od toho, že prieskum podľa aktuálnej žaloby prebieha po právoplatnom oslobodení žalobcu spod obžaloby. Princíp právnej istoty totiž káže, aby záver súdu vyslovený v rozhodnutí platil aj v následnom správnom konaní. Tu však konajúci súd predchádzajúci záver súdu opomenul a použil iný výklad, podľa ktorého je prieskum vylúčený. Prieskum podľa súčasnej žaloby, tak ako z nej vyplýva, je robený v situácii, kedy neexistuje iný prostriedok nápravy, a teda je ústavné právo na prácu a spravodlivý proces poškodené, práve formalistickým prístupom odmietnutia prieskumu.

10. Žalobca ďalej uviedol, že ak sa policajť dopustí priestupku, ktorý sa týka výlučne súkromnej a osobnej sféry policajta, mal by sa uplatniť princíp ne bis in idem a za tento skutok by nemal byť postihnutý dvakrát. Uvedené vychádza aj z judikatúry ESLP, ktorá sa v prvom rade zaoberá otázkou prípustnosti konania pred ESLP, teda, či vôbec ide o porušenie Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a či je ESLP kompetentný vo veci rozhodnúť. V danom prípade by sa ESLP zaoberal otázkou, či dvojitém postihom - za disciplinárny delikt a za priestupok, došlo k porušeniu čl. 4 Protokolu č. 7 Dohovoru o

ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý upravuje právo nebyť opakovane súdený a trestaný. V zmysle uvedeného článku nikoho nemožno stíhať alebo potrestať v trestnom konaní podliehajúcim právomoci toho istého štátu za trestný čin, za ktorý už bol oslobodený alebo odsúdený právoplatným rozsudkom v súlade so zákonom a trestným poriadkom toho štátu. Žalobca považuje podanú správnu žalobu za jediný relevantný prostriedok nápravy na obnovenie služobného pomeru žalobcu a jeho rehabilitáciu, ku ktorej dodnes nedošlo.

11. Žalobca sa nestotožnil ani s posúdením nedodržania lehoty na preskúmanie rozhodnutia žalovaným. Výklad súdu v tomto smere smeruje voči žalobcovi a naopak poskytuje žalovanému dodatočný čas, ktorý však nemožno stotožniť so „zákonnou“ lehotou na preskúmanie rozhodnutia vo svetle právoplatného oslobodzujúceho rozsudku. Oslobodzujúci rozsudok podľa Trestného poriadku môže mať rôznu podobu, pričom v prípade žalobcu sa jednalo o oslobodenie vylučujúce existenciu iného deliktu, či už priestupku alebo iného správneho deliktu, majúceho povahu či už disciplinárneho alebo pracovnoprávneho previnenia. Oslobodzujúci rozsudok Okresného súdu Zvolen tvoriaci základ právnej ničotnosti personálneho rozkazu spôsobuje naplnenie zásady princípu istoty právneho štátu. V súvislosti s uvedeným poukázal žalobca na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 46/04 z 20. apríla 2005, rozsudky ESLP Welch proti Spojenému kráľovstvu (sťažnosť č. 17440/90), Mihai Toma proti Rumunsku (sťažnosť č. 1051/06) a Engelové kritéria, ktoré sú podľa názoru žalobcu v jeho prípade naplnené.

12. V tomto prípade ako dôvod kasačnej sťažnosti vidí žalobca jednak odklon od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, kedy lehota na rozhodnutie o disciplinárnom opatrení bola aplikovaná na ťarchu žalobcu inak a nesprávne a jednak, že v tejto veci sa rozhodlo rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/44/2015-41, ktorého dôvody žalovaný nenaplnil a napriek tomu súd I. inštancie žalobe nevyhovел a zamietol ju. Tým vidí žalobca naplnenie dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. g) a h) SSP. Správne právne posúdenie malo byť také, že lehota na preskúmanie je zachovaná, pretože k preskúmaniu individuálneho aktu, ktorý zasahuje do ústavného práva na prácu podľa zákona č. 460/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky, majúci povahu uloženia disciplinárneho opatrenia voči žalobcovi, a teda je možné ho preskúmať. I s ohľadom na ústavný princíp právnej istoty a na povinnosť správneho orgánu rozhodnúť bez zbytočných prietahov, pokiaľ mieni uložiť disciplinárne opatrenie, musí platiť aj naopak. A ak je žalobca stále postihnutý „disciplinárne“ bez zákonných dôvodov po oslobodzujúcom rozsudku, tak uvedené pravidlo musí platiť aj naopak. Preto aj podľa názoru súdu I. inštancie v bode 30. a 31. nejde o prekážku veci rozhodnutej, nakoľko oslobodzujúci rozsudok vo výrokovej vete týkajúci sa toho istého konania, ktoré zakladá prepustenie príslušníka policajného zboru nemôže predstavovať naplnenie princípov právnej istoty. Žalobca nemá aktuálne iný prostriedok nápravy.

13. Žalobca vidí v tomto prípade ťažké pokrivenie spravodlivosti, ak je prieskum rozhodnutia odmietnutý za situácie, kedy je žalobca spod obžaloby oslobodený, ale následky obvinenia otrvávajú, teda nie je obnovený služobný pomer príslušníka policajného zboru a žalobca naďalej trpí dôsledkami neuváženeho konania nadriadeného: i. nadriadený nevyužil legitímnu možnosť žalobcu postaviť mimo služby do právoplatného skončenia jeho trestnej veci, ii. nadriadený konal na ťarchu žalobcu a svoje rozhodnutie neodôvodnil vykonaným dokazovaním, ale len indíciami, ktoré sa v priebehu trestného súdneho konania nepotvrdili, iii. nebola nariadená obnova konania, hoci o ňu žalobca žiadal s chabým odôvodnením, že výsledok trestného konania a tam vykonané dokazovanie neovplyvňuje závery v personálnom rozkaze. Vzhľadom k vysloveniu nulity (ničotnosti) rozhodnutia žalovaného, ktorú je možné vysloviť vo vzťahu k rozhodnutiu len ako celku, je práve toto skutočnosťou, pre ktorú je potrebné poskytnúť ochranu žalobcovi. Strana žalobcu si nevie predstaviť, akým iným spôsobom by mala postupovať, než v dôsledku ustanovení zákona č. 73/1998 Z. z. v aktuálnom znení žiadať o zrušenie rozhodnutia žalovaného ako nulitého správneho aktu.

14. Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby najvyšší správny súd zrušil rozhodnutie správneho súdu č. k. 6S/83/2024 tak, že vracia vec na nové rozhodnutie tomuto súdu, alternatívne podľa § 462 ods. 2 SSP najvyšší správny súd mení rozhodnutie správneho súdu tak, že zrušuje rozhodnutie žalovaného - personálny rozkaz č. 129 ako nulitný správny akt.

15. Ku kasačnej sťažnosti sa vyjadril žalovaný podaním zo dňa 28. februára 2025. Uviedol, že sa s argumentáciou a právnym názorom žalobcu vyjadreným v kasačnej sťažnosti nestotožňuje. Žalovaný plne súhlasí s výrokom napadnutého rozsudku. Zároveň trvá na svojom písomnom vyjadrení k podanej žalobe, ktoré bolo zaslané súdu pod č. p. SL-OSA-S-445/2024 zo dňa 2. decembra 2024 (č. I. 81-87).

III.

16. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) ako súd kasačný (§ 11 písm. h/ SSP) preskúmal napadnuté uznesenie správneho súdu postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a dospel k záveru, že kasačnej sťažnosti nemožno priznať úspech.

17. Podľa § 452 SSP, na konanie na kasačnom súde sa primerane použijú ustanovenia druhej časti tohto zákona, ak tento zákon neustanovuje inak.

18. Podľa § 97 SSP ak tento zákon neustanovuje inak, správny súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže správny súd konať a rozhodnúť (ďalej len "procesné podmienky").

19. Podľa § 98 ods. 1 písm. a) SSP správny súd uznesením odmietne žalobu, ak o tej istej veci už bolo správnym súdom právoplatne rozhodnuté.

20. Podľa § 98 ods. 1 písm. d) SSP správny súd uznesením odmietne žalobu, ak bola podaná oneskorene.

21. Podľa § 98 ods. 1 písm. g) SSP správny súd uznesením odmietne žalobu, ak je neprípustná.

22. Podľa § 147 ods. 1 písm. a) SSP správny súd rozhoduje uznesením, ak nerozhoduje vo veci samej.

23. Podľa § 147 ods. 4 SSP zmeškanie lehoty podľa odsekov 1 až 3 nemožno odpustiť.

24. Podľa § 181 ods. 1 SSP fyzická osoba alebo právnická osoba musí správnu žalobu podať v lehote dvoch mesiacov od oznámenia rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo opatrenia orgánu verejnej správy, proti ktorému smeruje, ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak.

25. Podľa § 438 ods. 1 SSP, kasačnou sťažnosťou možno napadnúť právoplatné rozhodnutie správneho súdu podľa § 10.

26. Podľa § 439 ods. 1 SSP, kasačná sťažnosť je prípustná proti každému právoplatnému rozhodnutiu správneho súdu, ak tento zákon neustanovuje inak.

27. Podľa § 461 SSP kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

28. Z obsahu súdneho spisu kasačný súd zistil nasledovné:

- personálnym rozkazom z 25. júna 2014 bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. v znení neskorších predpisov prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru, z dôvodu, že žalobca svojím konaním (popísaným v personálnom rozkaze) porušil služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere príslušníka Policajného zboru by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby;

- žalobca podal proti personálnemu rozkazu rozklad, ktorý Minister vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím č. p. KM-OLVS-55/2014/OPK z 10. septembra 2014 zamietol a potvrdil personálny rozkaz;

- žalobca podal správnu žalobu, o ktorej rozhodol Krajský súd v Bratislave dňa 15. januára 2016 v konaní sp. zn. 6S/223/2014, pričom krajský súd žalobu zamietol;

- o podanom odvolaní žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutím sp. zn. 10Sžo/23/2016 z 19. apríla 2017 potvrdil rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave;

- dňa 28. augusta 2024 podal žalobca opätovne správnu žalobu poukazujúc na to, že rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 1T/116/2015 (v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorý zamietol sťažnosť prokurátora) bol žalobca oslobodený spod obžaloby z dôvodu, že nebolo preukázané, že sa stal skutok uvedený v obžalobe;

- o správnej žalobe rozhodol správny súd kasačnou sťažnosťou napadnutým rozhodnutím tak, že správnu žalobu odmietol.

29. Najvyšší správny súd po vyhodnotení námietok uvedených v kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému uzneseniu správneho súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho spisu konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchýlil od argumentov a relevantných právnych záverov uvádzaných správnym súdom, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého uznesenia.

30. Nosnou námietkou žalobcu uvádzanou v kasačnej sťažnosti bola skutočnosť, že v jeho prípade malo dôjsť k paralelnému konaniu o tom istom skutku, ktorého sa mal v zmysle obžaloby dopustiť, a to najprv v rovine správno-právneho deliktu a následne v trestnom konaní, v ktorom bol žalobca rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 1T/116/2015 (potvrdeným Krajským súdom v Banskej Bystrici) oslobodený spod obžaloby a v nadväznosti na to považuje personálny rozkaz za nulitný správny akt a žiada ho zrušiť. K uvedenému najvyšší správny súd poukazuje na ustálenú judikatúru správneho súdu (napríklad 5Sž/92/97, 4Sž/185/2000, 6Sž/13/2001, Sž-o-NS/23/2003, Sž-o-NS/53/2003, 4Sž/143/2002, 7Sž/107/2001, 7Sž/86/2002, 2Sžo/156/2008, 2Sž-o-KS/48/2005), ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky (napríklad III. ÚS 366/06, III. ÚS 263/06), z ktorej vyplýva, že v konaní o prepustení policajta zo služobného pomeru nie je služobný orgán viazaný ustanoveniami Trestného poriadku a navyše v tomto konaní ani neplatí zásada prezumpcie nevinu. Účelom konania o preskúmaní zákonnosti

rozhodnutia žalovaného o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru nie je otázka jeho viny alebo nevinu, ale len otázka, či sú splnené zákonné predpoklady na prepustenie policajta zo služobného pomeru podľa zákona č. 73/1998 Z. z. Preto nemožno vo veci žalobcu v súdnom preskúmvacom konaní podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku skúmať otázku prezumpcie nevinu, trestnosť činu v rozsahu, ktorý je v konaní pred trestným súdom. Sankciu za porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti nie je možné stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou. Zákonné predpoklady prepustenia musia byť splnené v čase rozhodovania o prepustení a nie sú závislé od výsledku prípadného trestného konania, keďže porušenie služobnej prísahy, resp. služobnej povinnosti nemusí nutne dosahovať intenzitu trestného činu. Preto konanie v personálnych veciach príslušníkov Policajného zboru (s výnimkou ustanovenia § 192 ods. 1 písm. f) zákona č. 73/1998 Z. z., o ktoré však v predmetnej právnej veci nejde) nie je podmienené výsledkom trestného konania (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžo/18/2013 zo 16. apríla 2014).

31. V tom istom vyššie citovanom rozhodnutí Najvyšší súd Slovenskej republiky judikoval, že konanie o služobnom pomere a trestné konanie sú dve samostatné konania, pričom pre konanie vo veci prepustenia zo služobného pomeru nie je rozhodujúci výsledok trestného konania v tom zmysle, či žalobca bude uznaný vinným zo spáchania skutku, ktorý sa mu kladie za vinu. V konaní o prepustení zo služobného pomeru, i v zmysle ustálenej judikatúry najvyššieho súdu, je postačujúce preukázanie porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom s podmienkou, že ponechanie príslušného policajta v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Tiež je potrebné uviesť, že služobný orgán je v zmysle zákona č. 73/1998 Z. z. kompetentný v personálnych veciach konať samostatne a nemá povinnosť prerušiť konanie za účelom vyčkania na výsledok trestného konania. Ani prípadný právoplatný oslobodzujúci rozsudok by ešte neznamenal, že policajt sa nedopustil porušenia služobnej disciplíny. Disciplinárna zodpovednosť je oveľa širšia ako zodpovednosť trestnoprávna. Administratívne konanie sa od trestného konania odlišuje okrem iného aj väčšou neformálnosťou procesu a podstatne voľnejšou procesnou úpravou dokazovania. V personálnom konaní možno použiť ako dôkazy aj dôkazné prostriedky, ktoré nemusia svojou formou postačovať pre účely trestného konania.

32. S poukazom na uvedené oslobodzujúci rozsudok nie je skutočnosťou, ktorá by z personálneho rozkazu robila nulitný správny akt, tak ako sa domnieva žalobca. K pojmu nulitný správny akt sa dostatočne vyjadril správny súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (bod 29), na ktoré najvyšší správny súd odkazuje.

33. Správny súd postupoval správne, keď pristúpil k prevereniu procesných podmienok, až za splnenia ktorých by bol vôbec spôsobilý vec meritórne rozhodnúť. Jednou z týchto podmienok je podmienka včasnosti podanej správnej žaloby. Z obsahu súdneho spisu najvyšší správny súd zistil, že personálny rozkaz bol žalobcovi doručený dňa 26. júna 2014 a rozhodnutie o rozklade bolo žalobcovi doručené dňa 19. septembra 2014. Žalobca podal správnu žalobu na správnom súde dňa 28. augusta 2024, a teda je zrejme, že nebola dodržaná zákonom stanovená lehota (§ 181 ods. 1 SSP).

34. Rovnako sa možno stotožniť s názorom správneho súdu, že v danom prípade sa jedná o prekážku veci právoplatne rozhodutej (res iudicata), nakoľko tu napádaný personálny rozkaz už bol predmetom súdneho prieskumu (rozsudok krajského súdu sp. zn. 6S/223/2014 z 15. januára 2016, ktorý bol potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžo/23/2016 z 19. apríla 2017).

35. V neposlednom rade najvyšší správny súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že správny súd rovnako správne postupoval, keď žalobu odmietol ako neprípustnú podľa § 98 ods. 1 písm. g). Neprípustnosť je spájaná najmä s otázkou negatívnej právomoci správneho súdu vo vzťahu k predmetu prieskumu, ktorú je potrebné skúmať pre každý typ žaloby osobitne (§ 7 SSP). Predmetom správneho súdneho prieskumu nie sú prvostupňové rozhodnutia, voči ktorým je prípustný opravný prostriedok v administratívnom konaní, ale len rozhodnutia, ktorými bola vec právoplatne rozhodnutá po vyčerpaní riadneho opravného prostriedku (viď rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Ssk/65/2023 zo dňa 20.04.2023). S prihliadnutím na zmeškanie lehoty na podanie správnej žaloby a res iudicata (procesné neodstrániteľné podmienky), by bolo nadbytočne pristúpiť k odstráneniu nedostatkov žaloby, tak ako to urobil správny súd aplikujúc princíp procesnej ekonomie.

36. Najvyšší správny súd zároveň poukazuje, že „obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania“. Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru ústavného súdu základné práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôžu byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka

konania (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 111/2017-17 zo dňa 08.03.2017). Vzhľadom na uvedené skutočnosti najvyšší správny súd námietky žalobcu proti napadnutému uzneseniu správneho súdu považoval za nedôvodné a nespôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

37. O náhrade trov kasačného konania rozhodol najvyšší správny súd tak, že žalobcovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, nárok na ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 SSP a analogicky podľa § 167 ods. 1 SSP) a žalovanému ho nepriznal, lebo to nemožno spravodlivo požadovať (§ 467 ods. 1 SSP analogicky podľa § 168 SSP).

38. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho správneho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.